

ילדה עזבו מיד את המושבה, ובקבותיהם משפחות נוספות. יחד עם זאת היו תושבים במלוה שנשארו במושבה עד הרגע האחרון.

לחצות את החולה
בשלוש הנקודות העבריות שנותרו באוצר היה מספר אנשים מועט ביותר. היו קריאות לעזרה לוועד ההגנה, למפלגות הפועלים, ואז התארגנו ביישוב בארץ קבועות לעלייה לגיליל. הייתה נירה של מציגים מגנינים ובמקביל תנואה של עוזבים. תנואה בלתי פוסקת, אמנים במספרים קטנים. אנשים ישבו במקום שבouce, ישבו שבועיים, ישבו יומיים וחמשה ימים, לא היה מי שיגיד לאותו בחור שהחליט לחזור: "אתה נשאר במקום".

משפחות שעזבו את מלוה עברו בדרך כלל בכיוון צפון לצידון ומשם דרומה לארץ. בדרך הישרה, הקצרה, דרומה הייתה נקודת גבול בבוואיה בחורשת אלונים קטנה 7 ק"מ דרומית לתל-חי (ההורשה קיימת עד היום). אותה חורשה שהבדואים החזיקו בה עצי הסקה וסיפרתי עליה בפרק קודם.

שומריו הגבול היו "שוטרים מיוחדים", רובם אנשי "השומר" לשעבר. היו רוכבים אנה ו安娜 חכושים כובעים אוסטרליים עם רובים אנגליים ועל השוטול האותיות C.S. "ספישל פוליס". תפקידם היה לשמור על הסדר לצד הבריטי של הגבול. ואכן, ממש ודרומה לא פעלו הבדואים של החולה כלל. חברות הבדואים היו מסתובבות מעבר לאותה נקודה, באיזור הטרופתי. העוברים בדרך היו צפויים לפגישה איתם בכל עת.

למעשה היה הסכם ידידות עם קامل איש חלה, שייח' הבדואים - ג'אל "השומר" הוא שערך את ההסכם - אבל קامل נראה לא תמיד יכול היה לשולט על אנשיו ומעשי השוד והביזה היו מעשים שככל يوم. על השלטון הטרופתי אי אפשר היה לסמוד.

achi umnoal hatzorif batotim yimim lekbozah gedola shahala mmelola laayilat hashor.¹⁰

היה חורף, קור וגשם. למרחק לא רב דרומה מחלסה, הותקפו ההלכה על ידי בדואים שודדים, נראה מאנשי חלה. בקבוצה היה גם ד"ר סטרניין - הרופא של מלוה והסביבה - שהיה בדרך לעזוב את האיזור. הוא ניסה לשכנע את השודדים שהוא רופא, שיתיחסו אליו בכבוד. אני יודע באיזו שפה דבר אליהם, ודאי לא הבינו אותו. על כל פנים הפשיטו אותו מכל בגדיו¹¹ יחד עם